

מד:

עין משפט
נר מצוה

יג א ב מ"י ע"ה מהל'
חיר הל' ה:

רבינו חננאל

[illegible]

וְהָיָה חָדָשׁ וְשֵׁנִי דַעְרֵלָה בְּשָׁרִים. וְכֵן אַחֲרֵי
גַבִּי חֲדָשׁ וְשֵׁנִי דַעְרֵלָה אִין אִסְרֵי
מִמּוֹת וְהַפְּסִי מֵה שְׁמוֹת אַחֵר שְׁלֵשׁ הֵיטָּן
דְּרֻק הַפְּסִי וְהַפְּסִי אִין לוֹ הֵיטָר וְרֵמָה פִּי
שְׁנַת אַרְבַּע דִּישׁ הֵיטָר לִאֲסוּרוֹ עַל
יְדֵי פְּדִיָּה אִל לְהֵצִיא לִירוּשָׁלַם וְרִי
מִמֶּרֶס דְּנוֹר וְחֲדָשׁ אִין אִסְרוֹן אִסְרוֹ
עוֹלָם שֶׁהִגְדֵּל מֵה הֶגְפֵּן אַחֵר הַשְׁלָמָה
לְהוֹט לֹא מֵה עֵלְיוֹ אִסְרוֹ וְכֵן חֲדָשׁ
הֵיטָא מִקְנֵה הַשִּׁבּוּלֹת אַחֵר הַבָּאָה
הַשְּׁמוּרָה מֵה מֵל עֵלְיוֹ אִסְרוֹ כִּיֹּן
שֶׁהַפְּסִי קוֹדֵם הַעוֹמֵר וְכֵן עֲרֵלָה
אִחֵר ג' שְׁמֵי הֵיטָא מִמּוֹ אִין אִסְרוֹ
מֵה עֵלְיוֹ וְיֵשׁ הֵיטָר לִאֲסוּרוֹ יֵשׁ לְפָרֶס
בְּפִי שְׁמִיר מִן וְמוֹ יֵשׁ לוֹ הֵיטָר עַל
יְדֵי שְׁאֵלָה וְחֲדָשׁ נִמֵּי לִר' יְהוּדָה לְחַמֵּר
אִסְרוֹן הֵן כּוּלֵי אִסְרוֹ יֵשׁ לוֹ הֵיטָר מִן
יְדֵי עוֹמֵר וְעֲרֵלָה אִין לֹא
הֵיטָר מִן וְזִמְנָה יִלְדֵה בּוֹקִיעָה דַּעְרֵלָה
אִין וְהֵן דַּעְרֵלָה דְּפִסִּי חֲדָשׁ
נִצָּח לְכָאן וְכָאן מִפְּרִי שְׁפִרֵי שֶׁ
חֲדָשׁ שְׁנָאֵקֶר בְּדֵר מֵהֵיטָא מֵה הֶגְפֵּן
קוֹדֵם הַשְׁלָמָה מִירוֹת יֵשׁ לִבֵּן הֵיטָר
בְּהַשְׁלָמָה וְזִמְנָה הֵיטָר אֲבָל עֲרֵלָה
וְכּוֹלָאִים הַפְּסִי שְׁנָאֵקֶר אִין לוֹ הֵיטָר
יְפִירוֹת וְכֵן גִּנְהָה עֵיקֶר דְּלִין רִנָּן
לְהַעֲמִיד רִי הֵיטָא וְאִין לְהַקְטִים לִפִּי
וְהֵן אֲמַאי לֹא חֲשִׁיב יֵשׁ הֵיטָר לִאֲסוּרוֹ
שְׁלֵשׁ וְעוֹמֵר וְיֵהָא ג' בַּעֲרֵלָה דִּישׁ
לְעוֹמֵר דִּלָּא מִכֵּר כִּר' הֵיטָא אֲלֵה הֵיטָר
הַהוּמֹת מִסְבִּי וְזִמְנָה יֵשׁ מִמֶּשֶׁל
אִין וְהֵן לְדַבֵּר שְׁנָאֵקֶר שֶׁחֲסֵם
עוֹקֶר הַגֵּדֵר מִעֵיקֶר וְנִמְאָל שְׁלֵשׁ נֶאֱסָר
מִמֶּשֶׁל אֲבָל לִפִּי קִמָּה הֵיטָא לְחַשְׁבוֹ
מֵה שְׁפִיר עוֹמֵר נֶאֱסָר לְעוֹלָם וְהֵן
מוֹאֵל חֲדָשׁ שֵׁנִי:

וְדִילֵמָה שִׁין עֲחָדִיהָ. וְשֵׁן
לְנֶפֶק אֶחָד שֶׁפִּיר כְּלוֹמַר
לְנֶפֶק הֵיךְ הַנֶּלֶקֶט מִכּוּבֵי:
וְדִרְבָּנָן מִבְּשֵׁר בְּחֹלֶם אֵם גִּמְרִין
וְהִדְרוֹשׁ הוּא. מִיָּמִה לְנֶשֶׁבֶר
הַמֵּינִה לְרֹאשׁ אֲלֵל לֹאֲכִי דְלִית לֵיהּ
שֶׁפִּקֵּר כֹּל הַבֶּשֶׂר (מִוִּלּוֹ עַד קָדֵם). דְּבִשָּׁה
בְּחֻמֵּל לֹא חִדּוֹשׁ הוּא אֲמֵלִי אֲלֵטֶרְךָ
לְמֵלֵךְ מִנּוּר לְטַעַם שֶׁפִּקֵּרִי:
אֵלֵא יָדִים מִנְּעוּזֵי נְבָרִים. הַקָּסָה
הִ"ר יוֹסֵף הִיטְלִי יֵלֶךְ רַבִּי
עֲקִיבָה טַעַם שֶׁקֵּל בְּזִיזִר מִנְּעוּזֵי
נְבָרִים. אֵלֵא חֲזָר עַל מַלְל אֲשֶׁר
בְּמִדְרָשׁ שֶׁאֵין אֲשִׁירוֹר וְעוֹלָם

היון בפ"ק דקדושין (דף נח.)
והוא הדין לערלה בשמים היינו

"ליתן מעם כעיקר ש'
 ויש בהן מעם יין חיי'
 התורה כולה ומה נז'
 עולם ואין איסורו א'
 לאיסורו עשה בו מעם'
 איסור עולם ואיסורו א'
 לאיסורו אינו דין שיע'
 הדין לערלה בשתים ו'
 יוחנן דאמר כרבי עקיב'
 דמתני' דתנן ^וא"רבי עק'
 פתו בין ויש בו לצרף'
 דמפת ומיין דילמא ב'
 מיין לחודיה מאי למי'
 דתערובת אלא א"ר'
 אומר נזיר ששרה פת'
 ומיין חייב ור"ע מעם'
 מבשר בחלב לאו מעם'
 הכא נמי לא שנא ^ו
 גמרינן דחידוש הוא'
 דהא לחודיה והאי לא'
 אסור כלאים נמי האי'
 שרי ובהדרי אסור האי'
 יומא בחלבא שרי בשמי'
 נמי בשר בחלב ודאי'
 מגיעולי נכרים גיעול'
 בעלמא הוא ואסור'
 גיעולי נכרים נמי חיד'

מֵעַם לַפָּנִים מוֹתֵר
אֲסוּר וּרְבִי עֲקִיבָא כֹה
הוֹנָא דְאֲמַר לֹא אֲסוּר
בֵּת יוֹמָא הַלֵּכֵךְ לֹא
וּרְבִנן קְדִירָה בֵּת יוֹמָא
פְּנִימָה פּוֹרְתָא א"ל רַב
לְרַב אִשִּׁי מִדְּרַבְנָן
לֹא אֲמַרִי רַבְנָן מִשְׁתָּה
מִכָּאן אֲתָה דֵּן לֵכֵל
עֲקִיבָא נִמְי מִשְׁתָּה
מִכָּאן אֲתָה דֵּן לֵכֵל אִים

כליהן בלוטות מיון ואוסקוס
אפשר ר"א פנמה פורחא.
בין בת יונת לשפין בת יומא
מח לא פנמה כלל אבל שאין
דגמר מנבילה ו"צ סבר ר"א
מ"מ פליג עליה ה"ח וסבר
דאסר הכחוב א"ע דנ"ט
אפשר דלא פנמה פורחא
מ"מ הכחוב נבילה מוקי לה
נמי מגיעולי נכרים לטעם
שח"א שלם מחלוקות דכד:
משום

הוא נפלטת לחורב: כח יומא
לרבי יוחנן פריך דאמר לעי
ה דאמר באיסורי מיר היתר
ליה גמי בשאר איסורי הא ממ
די רבנן כו'. וקא אמרי גמי
התורה כולה: אמר ליה. כיון

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

ליתן טעם בעיקר. לעשות טעמו של חיסור בעיקרו וממשו: ייש
בבן. במים טעם יין: חיוב. כמים מן והא לאו משום הימר ממטרף
לחיסור הוא אלא משום דליתעביד ליה כוילה חיסור אבל הימר ממטרף
לחיסור לא יציפין מיניה: לכל הסבור כולם. שיאה טעמו של חיסורין
כממשו: שאין חיסור חיסור עולם.

אלא כמה שפירש ואלס סתם שלשים יום ועצבים ויין מותרין לו כהנאה ויש לו היסור לאיסורו. אף מוך זמן וכל יד הפריש חכם: כלאים. כלאי הכרס: איסור עולם. וזע חטה ומרנן הכל אסור לעולם: והוא הדין לערלה בשמים. ק"ו חז' אלה ד' לערלה בשמי' דרביס דלאסורו איסור הנאה ואין היסור לאיסורו כמוך שלס מה שאין כן במיר ואיסורו עולם ליכא למימר דה' דלאחר שלס מותרות: אעס מני. דאפיקתיה להא קרנ' לעולם כעיקר רבנן פסלינן דאסור ביהתר מנעטרף לאסור ולקמיה מפרש מאי היא: כי ר"ע. מהי מילתא דר"ע משענין דהיתר מנעטרף לאיסור: דילמא מין לתורה. ויזרוף שייך למיתני מין משום דנבעל כמוך הפס. והיזרף משערין בית יין ממלא כלי משה לפס ומביא זית ועונן לחמוס ואיין מילתא הוא בית יין וכן הוא בתוספתא דמיר: סעורבס. שאני ענין שנבעל כסת: ספס וספין סייב. ופליגי רבנן עליה לית להו היסור מנעטרף לאסור ואילו פשט: הין בכל הפס כל הו ספני רבנן עליה דהא אית להו טעם כעיקר ואיתעביד ליה פס גופיה איסור ובהא מיהא פליגי עליה דטעמא דר"ע מהסם יזרוף הוא ואי"נ כל נשרית כהן כסין מנעטרף מין היסור לאסור למיובא: ור"ע. קמי דמפיק ליה להאי

משרת להסיר מלפניו לאיסור: **טעם**
כעיקר, כיכא לדיכא מידי עיקר אל
טעם גנון שרה עננים במים מוא
ליה: **בשר כחלב**, בשר שנתכשל
כחלב והבשר צעירים אל שטעם
החלב נכלל בו: **חידוש הוא**, כל איסור
מימה הוא ודבר חידוש שאינו מיו
ביינו (ב) בשאר איסורין לא גמרינן
ומורא דדייה שאר איסורין דכי היכי
דשאר חידושין איסורין לא הוא בשאר
איסורין האי דיעה כעיקר נמי כל
חינמר מיניה: **ומאי חידושיה**, משאר
מילי: **אולימא**, היינו חידושיה דשני
דברים המומרים הם ושנאמערנו

ונגאסרין מה שאין כן בשאר דברים: **הא כלאים נמי**. דוגמתי: **פרי** ליה. שורה בחבל כל היום שרי כלומר מותר לשורפו בחביו ואינו עובר עליו אפילו עז אכלתו ללא אכירה מורה אלא דרך גשול ואפילו יהיה ציה עטמא ומיהו מדרבנן אסור: **בשיל ליה בשולי אסור**. עובר על ביטולו ועובר על אכילתו: **גישולי נדרים**. גישולא בשילל מהו הכרח ושחזור ישראל ומבשל מהו הלא מנגלת בלימתה לידן של ישראל. גישול לשון מקיא ופולט. והמורה אסרתו במעשה מתוך כל דבר אשר יבא באש (במדרש לז) דהיינו יורות וקומקומסין וכו' וכן שמדמיחין אותן על האור: **דגמרינן מנצילה**. דמכיר לא תאכלו כל נצילה לגר וגו' (דברים יד) הנראה לגר קצתה נצילה שאינה נראה לגר אינה קצתה נצילה: **והכל אסור**. קצתה נמי לפגם הוא לפחותה בליעם משהיה דרשנו על כל לילה אחת הופך עשמו

שציל זה הנכר בו כיום: **דלא עמא פורחא**. מטעם הכלי
כל איסורים שנתורה אין יהיה מנטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזר
דערפאר לאו ובשאר איסורי לא איירי מידי ור' יוחנן תמלי לא אמר
דשמעין להו לרבנן בטעם עקיף מלין למשמע מינה לא דעמיה
וי שאר איסורי לר"מ: מן תפיקו לא להיתר מנטרף לאיסור דאן
ווקוי ליה ר"ע להיתר מנטרף לאיסור לא מלין למימר מכאן אתה דא:

משום

מסורת הש"ס

(א) מיר (לדן) ג. שטענען
(בא) (ב) חולין קח. (ג) עין
סו: ע"ש איפסא רב הונא
בר' רב חילא. (ד) וע"ז
עב: מיר ג: ע"ש. (ה) ע"ל
ההרהר. (ו) ופ"ד הי"א.
(ז) כפ"א נוסף: טעם,
(ח) וע"ז סו: ג.
(ט) ויפ"ר טו: חולין
קח. ד"ה מבשר וס' טבטו
דלבי חור נז.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מידות הוא
וכר שאינו מלך כה"ג
בשאר:

מוסף רש"י

יש בו לצורך כדי
דיות. בין אם אין חזיון.
הוא מתגבר על כל
האסור מה דלפי
זה מתחשבת וכל
משה (במובטח) לא
יורה אלא בקבירה
הוא. שפסל זה ש
מכנס היום, אלא
כאשר כנר העש
שטח נחלת ארץ
כפולטו נחלת ארץ
ללא פסל (עו עו) וכל
הוא אלא וכל
היום הוא ומה
שעיקר מתקין
אשר שטחיה
רובן. ללא יפ
כדי (ש) א
כדי צומה
הכניס את ארץ
אשר התחנן
היה (עו עו)

רבינו חננאל (המסך)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones